

เล่มที่ 1 บทที่ 1 ในตำนานนกยูง

เดือนอ้าย ภายในเมืองหลวงแห่งต้าจิน ถนนตรอกซอก
ซอยบอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมหวานของโจ๊กธัญพืชแปด
ชนิด พื้นหินที่เงาแวบถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนไฉ
ร้อนหลุดล่องออกมาตามขอบหน้าต่างบ้านลอยข้ามหัว
มุงขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและดวงดาว มีเสียงหัวเราะคิกคักจาก
เกมมิดเล็ดลอดออกมาและก็เงียบหายไป

เหล่าสาวน้อยผู้ประเทินโฉมอันงดงามนั่งกันอยู่ที่ท้าย
ซอยแห่งหนึ่ง มือกรีดดีดผิผาพร้อมเสียงขับร้องเจื้อยแจ้ว
มองออกไปเบื้องหน้ายังมีเรือนว่างอยู่หลายหลังและมอง
ต่อไปก็เห็นกระดิ่งทองแดงแขวนอยู่ที่กำแพงเมือง มุม
ปากเหมือนจะมีความทุกข์และความ

งดงามไ้ร่อยยิ้มของพวกนาง

“ลู่อำนาจไร้เหตุผล ปีนปึกผมเผ้าสาวทุกข์ทน เงา
จันทรบุปผาไร้ค่าคน”

ยามสาม

ในวังหลวงต้าจัน

โคมไฟบูบวาบในตำหนักเย็น เจียงลั่ววี่ออกแรงลุกขึ้น
โซเซไปที่โต๊ะข้างเตียงเพื่อคว้าถ้วยกระเบื้อง ผ้าคลุมบาง
เบาปิดบังร่างกายอันผอมเซียวของเขาเอาไว้ไม่ได้ ลม
หนาวพัดทะลุหน้าต่าง พัดพาเอาเงาของเขาที่ทอดตัว

บนกำแพงสั้นไหวไปมา

นางกำนัลใส่ชุดเก่าๆแต่ยังดูสะอาดเรียบร้อยเดินเข้ามา

นื้วอันสั่งทาของเจียงลั่ววี่กำลังได้สัมผัสกับถ้วย

กระเบื้อง แต่แล้วก็หมดแรง แม้กระทั่งนื้วมือก็อ่อนลง

ทำเอาถ้วยใบนั้นหล่นกระจัดกระจาย

นางกำนัลเห็นภาพดังนั้น หางตานางก็แสดงออกถึงความ

รังเกียจ แต่ในมือยังคงถือถาดไว้อย่างมั่นคง ดูเหมือนว่า

นางจะชินเสียแล้ว แม้แต่เศษกระเบื้องนางก็ไม่สนใจเดิน

ก้าวข้ามไป ก้มหัวคาราวะให้คนบนเตียงอย่างขอไปที

และยื่นถ้วยยาไปข้างหน้า จนยากระฉอกลงบนผ้าห่ม

ของคนบนเตียง ใบหน้าของนางเรียบเฉยแต่ริมฝีปาก

แฝงไปด้วยความเย้ยหยัน

“พระชายา ได้เวลาเสวยยาแล้วพระเจ้าคะ”

“พระชายา?”

เจียงลั่วอวี่มองไปที่นางกำนัลซึ่งแสดงอาการรังเกียจ ม่
เห็นนางอยู่ในสายตา นางพยายามขยับปากหลายครั้งแต่
กลับไร้เสียงใดใดออกมาจากปาก

ครั้งแรกได้ยินคนเรียกแบบนี้ มันนานเท่าไรแล้ว?

น่าจะ.....15 ปี

15 ปีนี้หรือ?

ไม่ใช่...

มาอยู่ในสภาพนี้ อยู่ในตำแหน่งและถูกเรียกเป็นพระ
ชายาแบบนี้ มันเริ่มเมื่อ 20 ปีก่อน

คิดถึงตอนนั้น สีหน้าของเขารู้สึกตระหนก มากกว่านั้น
คือความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าที่ไม่มีวันสิ้นสุด สีหน้า
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา จนสุดท้ายก็เปลี่ยนมาเป็นสีหน้าอัน
หมดหวังดังบ่อน้ำอันแห้งแล้ง

20 ปีก่อนเขาเป็นเด็ก 2 พศที่เกิดจากชายาเอกของ